

De weg en het middel onzer behoudenis.

<https://hdl.handle.net/1874/355698>

De weg en het middel onzer behoudenis.

Gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogt heeft, alzoo moet de Zoon des menschen verhoogt worden. Opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe. Met deze woorden leert ons Jezus den weg en het middel onzer behoudenis, op eene duidelijke en krachtige wijze recht aanschouwelijk kennen. Het geheele Oude Testament getuigt van Christus. Zonder de kennis van den Heer Jezus blijven, in den beloofden Messias, in den Verlosser aan de menschen van de vroegste tijden af aangekondigt, in het verbond met het volk van Israël onder het bestuur van Mozes, nevelen over, die onmogelijk zijn te verdrijven; het is dan een doolhof daar geen uitkomen aan is, een raadsel van hetwelk men vruchteloos de ontknooping zoekt; terwijl, wan-

neer men de boeken van het Oude Verbond leest, van Genesis tot Maleachi, met het oog gevestigd op Hem, dien de Schrift noemt *den wensch der Heidenen* (1), en *de verwachting en troost van Israël* (2), alle nevelen verdwijnen; men houdt dan den draad in handen die het doolhof helpt ontkomen, en heeft het beginsel gevonden, hetwelk alle tegenstrijdigheden vereffent, het woord dat het raadsel oplost.

In de Profetiën is het Jezus Christus die wordt aangekondigd; in de voorbeelden is het Jezus Christus die wordt geteekend; in de offeranden is het Jezus Christus die gepredikt wordt; in de Wet is het Jezus Christus, die *het einde is tot rechtvaardiging een ieder die gelooft* (3); en in de beloften is Jezus Christus wederom de grondslag en het middenpunt, want de Schrift zegt ons, *dat zij allen in Hem zijn Ja en Amen, Gode tot heerlijkheid* (4). Zoodat de geloovige, die met een biddend hart de schriften des Ouden Verbonds onderzoekt, er overal den Zaligmaker wedervindt, wien zijn hart bemint en op wien zijne ziele hoopt, en hij wordt meer en meer overtuigd dat het einddoel van alle profetien was, het beeld van den eeuwigen Zoon des Vaders naauw-

(1) Hagg. II: 8.

(2) Luk. II: 25.

(3) Rom. X: 4.

(4) 2 Cor. I: 20.

keurig te schetsen, Zijn werk te beschrijven, Zijne vernedering te voorzeggen en Zijne heerlijkheid te verkondigen.

Wat kan men inderdaad ook klaarder en zekerder wenschen, nopens den Messias, dan die menigvuldige voorzeggingen, die zich eeuw bij eeuw als opvolgen, hoewel deze gedaan werden door menschen in zeer verwijderde tijdperken levende, en tot denzelfden persoon niet schijnen te kunnen behooren, daar de bijzondere trekken van die geheimzinnige persoon, welke deze menschen onder de leiding des H. Geestes trachten te schetsen, soms geheel tegenovergesteld zijn, ja zich soms weerspreken, desniettegenstaande hunne vervulling trek voor trek vinden, in den Persoon en in het leven van den Zoon van God. De overtuiging, het gevolg van het onderzoek der Profetien is zoo treffend, zoo volkomen, dat iemand die het om waarheid te doen is, ze niet kan weerstaan. Zij tellen de heerlijke titels op, en stellen de koninglijke oppermagt van den beloofden Messias ons voor Jez. IX: 5, Matth. I: 23. Zij bepalen de plaats van Zijne geboorte Micha V: 1. Zij bepalen het tijdvak, ja zelfs het jaar van Zijne komst Gen. XLIX: 10, Dan. IX: 25. Zij schetsen Zijn karakter en omschrijven de bijzondere wijze Zijner

prediking en van Zijne zending in het algemeen Jez. XLII: 2, 3, Jer. LXI: 1. Zij kondigen Zijne vernedering en Zijn lijden aan Jez. LIII: 3. Zijn verzoeningsdood Jez. LIII: 5. De vruchten van dien dood Jez. LIII: 10. De merkwaardige omstandigheden van Zijne begrafenis Jez. LIII: 9. Zyne verhooging en verheerlijking Ps. XXIV: 7. De eeuwige voortdoring van Zijne regering Jez. IX: 6. De uitbreiding van dat Evangelie over de geheele wereld Ps. II: 8, Rom. X: 18. Zoo behaagde het den H. Geest vele eeuwen te voren met meesterlijke trekken het heerlijke plan van onze behoudenis te schetsen, en de komst van den Verlosser van het volk Gods voor te bereiden. Er is niets verzuimd om Hem ons te doen kennen, niets uitgelaten, niets overgeslagen; de kleinste omstandigheden zijn zorgvuldig overgebracht, en er is niets zoo gering, tot op de intrede van Jezus Christus te *Jerusalem*, de vlugt der discipelen, de verloochening van Petrus, het verraad van Judas, de doornenkroon die het hoofd van den Koning der eere doorwonde, de sponsie met edik die men Hem in Zijn stervensuur aanbood, de verdeeling Zijner kleederen en eene menigte andere omstandigheden, hetwelk zij niet zoo getrouw en tot in de kleinste bijzonderheden toe

beschreven hebben, dat men zeggen zou, dat de schrijvers van het O. T. in deze schriften eerder historieschrijvers, dan Profeten zijn geweest.

Maar het zijn niet enkel voorzeggingen, waardoor het God behaagde aan de wereld te voren de komst van Zijnen Zoon bekend te maken. Daadzaken werden gekozen om ons Zijn' persoon en Zijne dienst af te beelden; en met dat doel beschikte God in de geschiedenis van het Joodsche volk zekere gebeurtenissen tot teekeningen en schilderingen of afbeeldingen van de zaken die onder de nieuwe bedeeeling gebeuren zouden. Deze zijn wij gewoon voorbeelden, schilderijen, schaduwen te noemen. Zoodanig is in het O. T. elke Levitische instelling, of in de geschiedenis van het volk van God, elke daad, of persoon, die overeenkomstig de inzigten van de Goddelijke Voorzienigheid, tot doel hadden af te beelden, op eene voelbare en zichtbare wijze, eenige der geestlijke en onzichtbare goederen van het verbond der genade.

Het Oude Verbond bevat eene menigte afschaduwingen; eenigen zijn duidelijk aangewezen in het Evangelie, anderen kunnen uitgelegd worden door de overeenkomst des geloofs, volgende de regels die de Apostel Paulus ons geeft, in

zijn' brief aan de *Hebreëen*; want zoo het waar is, hetgeen die Apostel vast verzekert in den eersten brief aan de Cor., kap. X: 11, *deze dingen zijn hun overgekomen tot voorbeelden*, of zoo als men ook kan overzetten: *als afbeeldselen*, dan is het in het oogvallend, dat er in het Oude Testament meer voorbeelden zijn, dan die als zoodanig in het Nieuwe Testament zijn aangewezen.

Maar zonder ons bezig te houden met die afbeeldselen van welke het Evangelie niet spreekt, en waaromtrent verschil van gevoelen zou kunnen zijn, zullen wij niet dwalen met te hooren naar het onderwijs van onzen Zaligmaker over één derzelve, die niet betwijfeld wordt onder de Christenen, omdat Jezus Christus dezelve als met den vinger aanwijst: die van de Koperen Slang; *gelijk Mozes*, zegt Hij ons, *de Slang in de woestijn verhoogt heeft, alzoo moet de Zoon des menschen verhoogt worden. Opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe* (1).

De zin van deze woorden is duidelijk; Jezus Christus vergelijkt hier Zijn kruisdood en de zedelijke gevolgen die dezelve in het gemoed van den mensch moet te weeg brengen, met eene

(1) Joh. III: 14: 15.

gedenkwaardige gebeurtenis uit de geschiedenis van het Joodse volk, welke wel waardig is, hier in weinige woorden herinnerd te worden, tot beter begrip van het gewigtig onderwijs door den Zaligmaker daaruit ontleend. Israël had eene luisterrijke overwinning behaald over de koning van *Harad*, maar spoedig vergaten zij dien God, aan wien zij dit voordeel te danken hadden, even als al Zijne vroegere uitredingen. Dit volk van nature ondankbaar en altoos geneigd tot ontevredenheid en opstand, murmureerde tegen God en beklaagde zich dat Hij hun in eene woestijn had gebragt, waar noch brood noch water was (1). God liet zulk een opstand niet ongestraft, en schuldigen tot zich willende terug brengen, die hunne zonden niet inzagen, en hunne verkeerde wegen niet verlieten dan wanneer zij gestraft wierden, zond Hij hen een schrikkelijk oordeel, wel geschikt om hen tot zichzelf te doen inkeeren. Hij zond in het leger van Israël slangen, die de heilige Schrijver *virige* noemt, zonder twijfel van wege de bijzondere ontsteking en de heete koorts welke hun beet veroorzaakte, en welke doodelijke wond hun die door het vergift dezer schadelijke dieren waren aangetast, bijna aanstonds deed

(1) Num. XXI: 5.

sterven. De verwoesting ging van tent tot tent, en de dood noch jaren noch geslacht ontziende, en regts en links om zich grijpende, leerde aan allen dat het *vreesselijk is te vallen in de hand des levendigen Gods* (1). Het verschrikte volk opende hierop de oogen, kwam tot Moses en smeekte hem voor hun in te treden bij God, en door zijne voorbede de afwending van deze schrikkelijke plaag te verwerven. Mozes, deze Godsman, wierd door hun berouw getroffen; hij werpt zich aanstonds met het aangezicht ter aarde, hij bidt, hij pleit, hij worstelt met den Heer door zijne smee kingen, en de Eeuwige, die aan het geloofsgebed niets weigert, vertroost hem en geeft het volgend antwoord: *Maakt een koperen slang, zet hem op eenen staak, midden in het leger, opgericht ten aanzien van al het volk; en de belofte van God doet zijne uitwerking: die gebruik maakt van het middel door God verordend en dat teeken aanschouwt, is behouden van den dood en wordt geheel en volkomen hersteld.*

Het is te veronderstellen, dat zoo de Zaligmaker zelf in deze nadrukkelijke woorden ons niet bepaald had bij de geschiedenis hier herinnerd, wij er niets anders in zouden gezien heb-

(1) Hebr. X: 31.

ben dan een wonder, en niets meer, een lusterijk bewijs van de magt en goedheid van God aan de eene zijde, en van Zijne gerechtigheid aan de andere zijde; eene tijdelijke straf en eene aardsche uitredding; een oordeel, waarvan de gevolgen zich enkel bepaalden tot deze wereld, en eene lichamelijke genezing. En echter hier is geheel iets anders; hier zijn meer dan slangen, meer dan vergift, meer dan zieke lichamen, meer dan de dood, meer dan eene eenvoudige genezing, meer zelfs dan eene opstanding. Deze korte geschiedenis is eene der schoonste, der rijkste en der onwankelbaarste voorbeeldige schaduwen van den Bijbel, want zij stelt ons op eene figuurlijke wijze en als in een verlicht tafereel voor, het geheele plan onzer verzoening; de noodzakelijkheid, het middel, de voorwaarde er aan verbonden, en de onuitwisschbare gevolgen daaruit voortvloeiende.

Inderdaad, in de wond der slang, en in de daarop onvermijdelijk volgende dood, vinden wij eene beeldtenis van den aard en de verschrikkelijke gevolgen der zonde. In dien verhoogden slang ten aanschouwe des volks, hebben wij eene voorstelling van het middel dat God gezegd heeft voor de verlossing onzer zielen. Het zien der Israëlitcn op het hun gegeven tee-

ken, beeldt af, de voorwaarde welke God verbindt aan het middel der genade, dat Hij ons in het Evangelie aanbiedt, en de genezing te weeg gebragt door het geloof aan de belofte Gods, toont ten klaarste aan, de geheele en wonderbare verandering, die de genade te weeg brengt in den tot Christus bekeerden zondaar, of om nog korter te spreken, het doodelijk vergift beteekent de zonde, de koperen slang is het afbeeldsel van 's Heilands kruis; het zien der zieke en geloovige Israëlitén, stelt het geloof voor; eindelijk, hunne lichamelijke herstelling is het beeld van onze geestelijke wedergeboorte.

Vooreerst vinden wij in de door God in het leger der Israëlitén gezondene vurige slangen, een afbeeldsel der zonde; aanschouw de algemeene verwoesting door deze vernielende dieren aangerigt. Zij verspreiden zich bij duizenden onder het volk, tasten zonder onderscheid iederen Israëliet aan, zij sparen noch ouderdom, noch teedere jeugd; in iedere tent en te midden van iedere familie zijn dooden of stervenden, en het is te veronderstellen, dat zoo het volk geen berouw had getoond, en zoo de Heere niet genadiglijk was tusschen beide gekomen, de sterfte steeds zoude toegenomen zijn, en dat het leger

der Israëliten weldra niet anders ware geweest dan een groot kerkhof. Zoo is ook, en nog veel uitgebreider, de heerschappij die de zonde in deze wereld uitoefent; van Adam tot op ons, van het kind tot op den grijsaard, heeft zij besmet en gaat voort het geheele menschelijke geslacht te besmetten. *Allen hebben gezondigt*, zegt de Schrift Rom. III: 23 en 10. Rom. V: 12. Hoe spoedig doortrok het vergift der slangen het ligchaam der gebetenen, het drong door in al de leden, veroorzaakte eene verteerende koorts, die het bloed geheel bedierf, en die eene oogenblikkelijke ontaarding in al de deelen van hun gestel veroorzaakte. Hetzelfde heeft bij de zonde plaats, deze vestigt zich niet maar in een deel van ons, maar zij doordringt ons geheele wezen, en doorwoelt, even als een scherp vergift, het binnenste van ons geheel hestaan; beide ligchaam en ziel, zij heeft alles bedorven, alles doen kwijnen. Zij benevelt ons verstand, bezoedelt onze verbeelding, bederft ons hart, verlaagt onzen wil, berooft onze ziel van het leven, van hare onschuld en verwijderd haar van God. Wat zegt de Bijbel over dit onderwerp Rom. I: 21, Gen. VI: 5, Rom. VII: 18, Rom. VIII: 7? De onmiddellijke, ja bijna oadadelijke gevolgen van de beet der slangen voor

de Israëlitēn was eene spoedige, benaauwde, verschrikkelijke dood; in Rom. VI: 23 zegt de Schrift: *de bezolding der zonde is de dood*, de geestelijke dood; reeds hier in de wereld de verwijdering der ziel van God, het missen van het hoogste geluk; en na dit leven verbannen van de tegenwoordigheid Gods (1), in het gezelschap der verdoemden, de eeuwige dood. Wat had aanleiding gegeven tot de verschrikkelijke straf, die God in Zijne regtvaardigheid over Israël had doen komen? Gebrek aan vertrouwen in Zijne vaderlijke Voorzienigheid, ongeduld onder Zijne wetten, murmureeren, opstand. En wat zegt de bijbel anders van ieder onzer? Verklaart zij niet dat wij God van natuur niet liefhebben; dat wij ons vertrouwen gesteld hebben op onszelven en op schepselen. Dat wij het juk van onzen wettigen meester hebben afgeschud, dat wij onafhankelijk van onzen Schepper hebben willen leven, en dat daarom een regtvaardig oordeel over ons gekomen is? Ezech. XVIII: 20. Rom. III: 19.

Hoe treffend is de overeenkomst bij dit eerste oogpunt! Maar niet minder is zij het bij het tweede, te weten: het middel dat God bezigde om Israël te verlossen. Dat middel is het ten

(1) Matth. XXII: 13.

toon stellen van een' koperen slang op een' staak, juiste afbeelding van dat moordend dier hetwelk schrik en dood in het leger der Israëlitcn bragt. God had aan Mozes elk ander middel kunnen geven, of voor hen een geheel ander voorwerp laten oprigten, of zonder de toevlugt tot eenig teeken te nemen, was een woord genoeg geweest en de vernieling had opgehouden, de dooden waren levendig geworden en de zieken herstelt. Er moest dus een' reden zijn waarom God dit gebod aan Mozes gaf: *maakt u een' koperen slang en stel hem op een staak*; en zie hier zonder twijfel de reden. God wil dat de schuldigen zich herinneren, dat die God, die de bezoeken in Zijne regtvaardigheid zond, dezelfde is, die ze door Zijne barmhartigheid doet ophouden; dat die God, die aan de slang zijn tong gaf om te wonden, zijne tanden om te bijten en zijn vergift om te dooden, ook weet, wanneer het Hem behaagd, zijn' mond te sluiten en zijne beet te genezen. Ziedaar waarom Hij onder de gedaante van zielloos koper, onbeweeglijk in de lucht deed plaatsen, dat schrikkelijke dier, hetwelk aanstonds nadat Hij het hem gebod zijne verwoestingen staakte, en zich gewillig boog onder de magtige hand van den Heer der schepping en den God

der genade. Dit denkbeeld kan ons allereerst doen beseffen het doel van den Heer in het gebod van den koperen slang.

Maar er is eene andere overweging even zoo gewichtig, en die wel geschikt is om ons de wijsheid te openbaren van den genadigen God; het schuldige maar berouwhebbende Israël zal vergiffenis ontvangen; het ongelukkige lijdende, in doodsangst verkeerende Israël zal hersteld worden, en het zal dit door genade, door een louter middel van de barmhartigheid van hunnen God ontvangen. Maar terwijl hij genade ontvangt, en het voorwerp van oneindige barmhartigheid wordt, moet hij zich zijne zonden herinneren en niet uit het oog verliezen de bittere vruchten die zij droeg; hij moet onder het oog hebben, de afschuwelijke gedaante van dien slang, oorzaak van zijn lijden, middel tot zijne straf, uitvoerder der Goddelijke gerechtigheid, en zelfs zal hij geene redding vinden dan door zijnen blik op dat teeken te vestigen, dat hem evenzeer zijne schuld, als de goedheid van den God die hem redt, predikt. Zoo, van eene zijde, zal hij eene groote onrust gewaar worden bij de herinnering zijner opstand, maar ook tevens zal hij geheel vervuld worden van dankbaarheid jegens God, de oorsprong zijner redding. Vergiffenis

en genezing zonder berouw, zonder inzien en gevoel van de grootheid van het gepleegde kwaad, zou slechts ondankbaren gemaakt hebben, gcreed een oogenblik daarna op nieuw in opstand uit te barsten; maar de vergiffenis en genezing, verbonden aan de beschouwing van dit vernederend teeken, en onafscheidbaar gemaakt van de koperen slang, welke de schuldigen niet konden beschouwen zonder met een oogwenk de geheele geschiedenis hunner ongehoorzaamheid zich te herinneren, zal het beste behoedmiddel zijn om hun op hunne hoede te doen zijn tegen nieuwe overtredingen; berouw en liefde, afschuw van de zonde en dankbaarheid aan God die er van verlost, verwijdering van het kwade en liefde tot heiligheid, zijn dat niet de bestanddeelen van het Christelijke leven? Op geene andere wijze zijn wij gered Christenen: want wat predikt ons dat kruis, op hetwelk wij dagelijks onzen Zaligmaker aanschouwen, die er voor ons en in onze plaats onder angsten van den tweeden dood aan stierf? Het zegt ons ten eerste en boven al dat God ons bemint, dat Hij oneindig langmoedig is, dat Zijne barmhertigheden over alle Zijne werken zijn, daar in plaats van ons te laten omkomen, waartoe Hij alle regt had, hetgeen Zijne regtvaardigheid

eischte, Hij ons Zijn' Zoon, Hij ons Zichzelf geeft.

Maar het leert ons ook en op eene zeer indrukmakende wijs, dat onze God eene diepe, doodelijke, eeuwige haat tegen de zonde heeft, dat het kwaad lijnregt strijd tegen Zijne natuur, dat Zijne wet het verwerpt, dat Zijne heiligheid het veroordeelt, dat Zijne regtvaardigheid het vervloekt, en dat eerder dan opstand tegen Zijne majesteit bedreven door de overtreding van de wet, ongestraft te laten, Hij die gestraft heeft aan den Zoon Zijner liefde, daar wij het gewigt Zijnes toorns niet hadden kunnen dragen zonder eeuwig ongelukkig te zijn. En Gods Zoon, dit onschuldig offer van groote waarde (1), wat toont Hij ons anders in Zijn lijden, in Zijnen doodsangst, dan de waarheid van den vloek die God uitgesproken heeft tegen de zonde? Is Zijne straf niet het gevolg van onze overtredingen? Zijn dood niet noodzakelijk om onze schulden? En Zijne veroordeeling met der daad niet onze veroordeeling? En even als de Israëlitien in de koperen slang de levendige uitdrukking hadden der schrikkelijke gevolgen van hunnen opstand, en in zekeren zin de afbeelding van de straf die zij zich regtvaardig hadden op

(1) Joh. I: 29.

den hals gehaald; kunnen wij niet even zoo zeggen dat in het lijden van Hem, die behandeld en gestraft wierd als een zondaar in onze plaats (1), hoewel Hij geen zonde kende, wij het voorbeeld zien van de verschrikkelijke en eeuwige ongelukken van hun, die volhouden zich van God te verwijderen? Het is juist dat geloof in de heiligheid van God en in Zijne onveranderlijke regtvaardigheid, en aan de andere zijde, de zekere overtuiging van Zijne liefde en Zijne schuldvergifenis, duidelijk bewezen in het kruis van Christus, na te voren afgebeeld te zijn geweest in de koperen slang, die de tweede betrekking aantoont tusschen de voorbeelden en schaduwen en het geheim der verzoening door haar afgeschaduwd.

God had niet enkel tot Moses gezegd, *maak eene koperen slang enz.*; maar voegde er bij, *die er op zien zal, zal niet sterven, maar levendig blijven.* (2) Het was dus niet voldoende, dat de koperen slang er was om de redding voor de Israeliten te bewerken, God had als eene uitdrukkelijke en ontegenzeggelijke voorwaarde gesteld, dat men er met aandacht op zien moest. Uit zichzelf had de slang het vermogen niet om te genezen. Er was in dat opzicht geene hulp

(1) 2 Cor. V: 21. (2) Num. XXI: 8.

te verwachten dan van de Goddelijke goedheid en magt; maar om de vruchten van deze goedheid en magt te genieten, moest men geloof hebben aan de beloften Gods, volkomen innerlijk overtuigd zijn, dat hetgeen God beloofde gebeuren zou, en dat degeen die de voorwaarde door God aan de herstelling der zieken verbonden vervulde, ongetwijfeld ondervinden zou de gevolgen Zijner barmhartigheid. Vruchteloos zou dit teeken van redding te midden van het leger geplant zijn, zoo de volksmassa geweigerd had naar de stem des Allerhoogsten te hooren, de oogen gesloten had, of ze had afgewend, zij zouden onvermijdelijk zijn omgekomen; lette men hierop, dat de onverschilligheid even zoo schrikkelijk was als het ongeloof en dezelfde gevolgen had. Door onverschilligheid of ligtzinnigheid niet op de slang te zien, of er zich van te verwijderen, omdat men twijfelde aan de deugdelijkheid van het aangeboden middel, en wijl men volstrekt geen verband zag tusschen de genezing en het middel om zulks te bewerkstelligen, was gelijkelijk verwoestend; besluiteloosheid, dralen, ja het uitstel slechts van eenige minuten of seconden, was voldoende om te beroven van het genot der belofte, en het middel ter redding vruchteloos te maken; want terwijl de zieke, vervuld

met vreemde gedachten, afgeleid door zorgvuldigheden dezes levens, of weerhouden door twijfelingen, uitstelde gehoor te geven aan de stem der liefde van den Vader aller barmhartigheden, verspreidde zich het vergift, het bloed verdikte zich, de oogen wierden beneveld en het toevlugtnemen tot de koperen slang werd onmogelijk, de arme, lijdende Israëliet stierf.

Hetzelfde lot wacht uwe ziel, dierbare Lezer, zoo gij volhardt u van Christus af te wenden, *want er is geen andere naam* (1), en hij alleen *die gelooft keeft het eeuwige leven* (2). Of zoudt gij misschien denken deze verzoening, ten koste van Zijn lijden verworven, niet te behoeven? Hebt gij dan iets anders dat gij daarvoor in plaats kunt stellen? En wat is dan, bid ik u, dat andere middel ter uwer zaliging? Uwe rede, de wijsbegeerte? Maar deze kunnen u geen zeker licht geven en laten ten eenenmale onbeslist de groote vragen omtrent uwe toekomst en de eenwigheid. Is het de zedekunde? Maar die zedekunde, die u als regel voor uw uitwendig gedrag kan strekken, is onvermogen om uw hart te veranderen, en zoo het waarheid ware dat zij u kon inlichten over al de uitgestrektheid uwer pligten, zij zou u nog de

(1) Hand. IV: 42.

(2) Joh. III: 36.

noodige kracht niet kunnen geven om ze te vervullen. Zijn het uwe werken? Maar zijn die zuiver? Waart gij altoos gehoorzaam? Bezingt gij nimmer eenige daad, die gij voor den regterstoel van uw geweten niet behoeft te veroordeelen? Gaaft gij nimmer aan eenige drift toe? En zoudt gij u wel met uwe gerechtigheden voor een heilig God durven stellen? Is uwe onschuld bewezen? Of zoudt gij u ten slotte beroepen op Gods barmhartigheid? Maar wie zegt u, dat zij zich aan u betoonen zal? Wie magtigt u op haar te rekenen? Wie verzekert u niet integendeel, dat gij alles te duchten hebt van de regtvaardigheid van eenen God, dien gij zoo menigmalen beleedigt? De barmhartigheid van God is, ja groot, onberekenbaar, onbegrijpelijk, zonder einde, maar wilt gij weten waar zij zich in al hare volheid en rijkdom ontwikkeld heeft? In het kruis van Jezus Christus! Daar vind de zondaar een vergevend, regtvaardigmakend, zegenend God, reddende al diegenen die door het geloof zich tot den troon der genade wenden; overal elders ontmoet hij een Regter die hem met de bliksems Zijner gerechtigheid vervolgt, die hem ook geene genade kan bewijzen, daar Hij aan Zijne wet, aan zichzelf verschuldigd is de overtreders Zijner heilige

wetten te straffen. Zoo gij dan volhoudt u te verwijderen van Christus, zal de dood, die reeds over u heerscht, u meer en meer omvatten, uwe ziel zal langs hoe meer onvatbaar worden om God, die boven alles beminnelijk is, te beminnen, en daar gij geen gebruik wildet maken van het middel dat God u aanbod ter uwer genezing, even als de ongeloovige Israëliet, zult gij in uwe ongeloovigheid verloren gaan; want vergeet het niet, uwe ziel ontving eene doodelijke wonde, en er is in de geheele wereld niets dan het Evangelie van Christus, als tegengift tegen het venijn dat u verscheurt.

Maar zult gij misschien zeggen, ik twijfelde nooit aan de waarheid van het Christendom, ik deed belijdenis, het is ook niets nieuws voor mij te hooren, dat *Jezus Christus in de wereld is gekomen om zondaars zalig te maken* (1). Gaarne geloof ik dat geliefde Lezer, maar bedenkt dat evenmin als het voor den Israëliet in Moses tijd voldoende was, te weten dat de koperen slang in het leger opgericht was, maar dat hij haar ook om hersteld te worden moest aanzien, gij niet slechts uwe hoop moet vestigen op de kennis die gij hebt van het geheim der verlossing; want wat zegt het Evangelie: Hij die

(1) 1 Tim. I: 15.

geloof in den Zoon heeft het eeuwige leven, en niet maar *alleen* degeen die *weet* dat Jezus Christus de Zoon van God is. Hij *die den Zoon aanschouwt heeft het eeuwige leven* (1), en niet maar hij die *geleerd* heeft dat Jezus Christus in de wereld is gekomen om zondaars te zaligen.

Dien geloofsblik, dien blik van eene ziel, doordrongen van het gevoel van zijne ellende, die vergeving en leven vraagt, hebt gij dien op het kruis geslagen? Houdt gij er dien op gehecht? Beschouwt gij in den Heer Jezus uw Zaligmaker en uw God? Omhelsdet gij Hem door het geloof? Kunt gij zeggen, Hij is de mijne en ik ben de Zijne? Gevoelt gij dat Zijne gerechtigheid de uwe is? Zijn vrede de uwe? Zijn leven uw leven? In een woord, hebt gij het geloof, dat hartelijk geloof, dat geloof dat regtvaardigt en levendig maakt? Slechts onder die voorwaarde kunt gij een Christen genaamd worden; maar zonder dat geloof is Christus voor u als ware Hij niet in de wereld gekomen, als had Hij Zijn bloed niet op het kruis vergoten, als bestond Hij niet.

En nu wat vraagt uw God van u, opdat gij behouden wordt en dat gij deel hebt aan de verdiensten van Zijnen Zoon? Moet gij u alles ontzeggen? Legt Hij u boetedoening op boete-

(1) Joh. VI : 40.

doening op? Moet gij Hem eene gerechtigheid aanbieden die gij verloort, maar die gij door uwe pogingen, door uwe waakzaamheid moet herkrijgen? Moet gij geheel gereinigd van alle zonden voor Hem verschijnen? Stelde Hij als voorwaarde uwer wederaanneming, dat gij u weder begonst waardig te maken de zaligheid die Hij u aanbied? Neen! wat Hij van u vraagt is, dat gij uwe ellende gevoelt, dat gij Zijne beloften gelooft en u vertrouwt aan Zijne liefde; en het is aan u, wien Hij Zijner genade geheel onwaardig beschouwt, en die Hij veroordeelt en verloren verklaart voor het gerigt, dat Hij alleen uit genade vergeving en leven aanbiedt.

Letten wij nog verder op het gebeurde in de woestijn, het is vol van aanmoediging en vertroosting voor u, bedrukten en bedroefden, die zuchten naar verlossing. De koperen slang wierd op Gods bevel op eenen staak opgerigt, en waarom? opdat hij boven de tenten en hoogten der woestijn zou verheven zijn, opdat men hem van alle kanten zou kunnen opmerken, opdat geen afstand, waar men zich ook bevondt, hinderpaal kon worden voor de genezing daaraan verbonden, en opdat de arme zieke, die geene krachten had nader te komen, daar de leden reeds door de koude des doods verstijft waren, er nog gebruik van zoude kunnen maken. En behoef

ik slechts te gelooven, zult gij zeggen; behoef ik slechts de oogen te vestigen op mijnen ster-
venden Heiland om het leven te verkrijgen? Ge-
loof het als het woord van God, geliefde Lezer!
Dit geloof is de eenige voorwaarde door God ter
uwer genezing vastgesteld. *Alzo lief heeft God
de wereld gehad, dat Hij Zijn' eeniggeboren'
Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in
Hem geloofst, merk op dat er niet gezegd wordt,
opdat een iegelijk die zich deze genade waardig
zou maken, of trachten zou haar te verdienen,
maar opdat een iegelijk die in Hem geloofst, niet
verloren ga, maar het eeuwige leven hebbe (1);*
en in de tekst: *Gelijk. . . . . opdat een iegelijk
die in Hem geloofst, er wordt ook niet gezegd,
ieder die deugdzaam genoeg was om zich voor
zijn aangezigt te stellen, en met vrijmoedig-
heid, als regt, zijnen zegen durfde afvragen,
maar opdat die geloofst niet verderve, maar het
eeuwige leven hebbe. Geloof in Jezus Chris-
tus (2),* dit is het antwoord door Petrus aan de
Joden op Pinksteren, door Paulus en Silas aan
den Stokbewaarder in de gevangenis te *Philippi*
gegeven, en het is ook door dit geloof, dat de
geloovige moordenaar en de weenende Maria
Magdalena aan de voeten van den Heer Jezus
zijn gezaligd. En inderdaad, zoo de zaligheid

(1) Joh. III: 16. (2) Hand. II: 38 en XVI: 31.

eene gift is, hoe zou men er anders in bezit van kunnen komen als door het geloof? Zoo het ons geschonken wordt door Goddelijke barmhartigheid, hoe zou het mogelijk zijn er genot van te krijgen anders als door aannemen? Zoo het het werk is van Gods liefde en de vrucht van Christus dood, hoe het anders te genieten als door geloof, *en* aan de liefde des Vaders, die vergiffenis aan schuldigen doet aankondigen, *en* aan de liefde des Zoons, die ze voor hen verdiende? Voor te geven zich zulk eene groote zaligheid waardig te maken, ze te willen verdienen, is dit niet miskenning van het plan van God in de verzoening van menschen? Zich te verzetten tegen Zijne met wijsheid gevormde verordeningen, het werk van Christus te vernietigen, zichzelf de schatten van oneindige barmhartigheid en eeuwige liefde te sluiten? Daarentegen is in dien blik der ziel, die de zaligheid, in Christus aan zondaren aangeboden, omhelst, in dat geloovig aanzien, waarvan de wereld de kracht niet begrijpt, eene hulde aan de waarheid Gods en aan de getrouwheid van Zijne beloften, het begin en de grondslag van een nieuw leven; want die tot het kruis van Christus komt, gelijk de doodelijk gewonde Israëliet op de koperen slang zag, bewijst dat hij zich ziek gevoelt, doodelijk ziek; hij belijdt, dat hij aan

zichzelve wanhoopt en geene hope dan op God heeft; hij gelooft aan de oneindige liefde des Verlossers, die hem vergeeft, hij geeft zich aan Hem over, hij onderwerpt zich aan de wederbarende invloed van Zijne genade, en door dit geloof vindt hij genezing; *de gezonden hebben den medicijnmeester niet noodig*, zegt de Heer Jezus, *maar die ziek zijn* (1). In het leger van Israël wierd ieder, die, na gebeten te zijn op de slang zag, genezen; in de kerk van Christus heeft ieder die den Zoon aanschouwt het eeuwige leven. Dat is Gods belofte en tevens de ondervinding van alle geloovigen; laatste overeenstemming tusschen de koperen slang en de vruchten, verworven door de verzoening in Christus. Voor ieder die gelooft is de genezing onfeilbaar. In den dood van dien Zaligmaker vindt de arme zondaar al wat zijne hoop kan opwekken, en hem vrede en geluk kan hergeven, zijne ziele vindt het leven weder (2). En wat zou hem ontbreken? Vergiffenis? Jezus Christus verwierf die door Zijne gehoorzaamheid tot den kruisdood, en door Zijn schulduldig offer, Jes. I: 18. De vrede? Jezus Christus schenkt ons dien door Zijnen H. Geest, Joan. XIV: 27. De liefde?

(1) Matth. IX: 42, 43 en XI: 28.

(2) Hand. XXVI: 18.

Jezus Christus stort die door Zijne genade in het hart, 1 Joan. IV: 19. Het leven? Hij deelt dat mede door Zijne almacht, uit de volheid van het leven dat in Hem is, Joan. XIV: 19. Col. III: 3. Troost? Hij schenkt die overvloedig aan het hart dat zich aan Hem geeft, Joan. XIV: 16. Hope? Jezus Christus doet die overvloedig zijn bij de zijnen, Rom. V: 5. Kracht in verzoekingén? Overwinning na den strijd? Triomf over den dood? Ziedaar alle giften van de mildheid van dien Zaligmaker, die tot de zijnen zegt: *vrees niet, Ik heb de wereld overwonnen*; (1) en die hun in den mond legt: *o dood! waar is uw prikkel? enz.* (2) Zoodat in Hem en door Hem God ons in waarheid gegeven heeft al wat noodig is tot het leven en de godzaligheid (3). Ook is er geen zegen te bedenken, die niet eene vrucht is van Zijn offer, die niet uit Zijne liefde voortvloeit, en die Hij ons niet kan en wil verleenen. Hij heeft Zijn leven, Hij heeft Zichzelf gegeven, door Hem zijn wij meer dan overwinnaars, en niets zal ons kunnen scheiden van Zijne liefde.

O! gelukkig de ziel die den weg kent welke naar Golgotha leidt, en die in den geest voor het kruis van den Zaligmaker gebogen, daar

(1) Joan. XVI: 33. (2) 1 Cor. XV: 55.

(3) 2 Petr. I: 3.

zijne vrede en de aanblik van Zijn aangezicht menigmaal zoekt! Onder beproeving of lijden, onder vrees of hoop, onder aanvechtingen of verzoeking, alleen of in het gezelschap der geloovigen, in hare binnenkamer of onder hare werkzaamheden, doet één blik van haren Zaligmaker alle nevelen verdwijnen, stort licht rondom en in haar, hergeeft haar den vrede, beurt haar op, troost en sterkt haar.

O, geliefde Lezer! in tijd van angst en rouw, waar kunnen wij beter en geruster zijn dan aan den voet van dat kruis? Overal elders is onrust en kwelling, maar in de woningen des Allerhoogsten is rust en veiligheid (1). En hoe zou de mensch, die door het geloof de zaligheid aannam en bevrijd werd van den eeuwigen dood, de dood van het ligchaam vreezen, daar dezelve zijn prikkel heeft verloren en hem dus te spoediger overbrengt in de heerlijkheid? Vertrouw u aan den Heer, mijne ziel! (2) Want die gelooft in Jezus Christus zal niet verloren gaan, maar heeft het eeuwige leven (3). Dit is zeker, eeuwig zoo zeker als de zon die ons verlicht, zoo zeker als het woord van God, dat niet liegen kan.

(1) Ps. XCI: 1, 5. 6, 7. (2) Ps. 31: 24.

(3) Joh. 3: 16.